

Mijn vader, een paar herinneringen.

Marinus Nederlof (1895 - 1970) werd geboren op een binnenvaartschip van zijn vader in Amsterdam. Het was geen rijke familie en er was geen geld voor dure scholen. Ik denk dat hij toch de Hogere Burgerschool heeft gedaan. Daarna heeft hij de kweekschool doorlopen en werd onderwijzer. In zijn avonduren studeerde hij voor het staatsexamen gymnasium. Toen was hij klaar om medicijnen te gaan studeren in Leiden. Tijdens die studie werd hij ook assistent bij de medische faculteit en in die hoedanigheid ontmoette hij mijn moeder, Aak Henkes, die medicijnen kwam studeren.

Eerst als arts werkzaam in Rotterdam, daarna Den Haag, aan de Laan van Meerdervoort 20, weer verhuisd naar de Sportlaan 111, toen weer terug naar de Laan van Meerdervoort. Dit had waarschijnlijk te maken met zijn faillissement in de crisistijd. Al spoedig zag mijn vader meer in de tandartsenij. Daarin was hij het grootste deel van zijn leven héél succesvol. Zijn patiënten waren van alle slag. Een belangrijke patient was een inkoper van kruidenier de Gruyter. Die vertelde hem in 1939 dat als er oorlog kwam, het verstandig was wat te hamsteren, en dan vooral gecondenseerde melk in blik, ongebrande koffie, en dergelijke. Dat bleek uiteindelijk de gouden tip. Mijn vader had pas het huis aan de Laan van Meerdervoort 323 gekocht voor Fl. 10.000,- Het is een groot huis met drie verdiepingen. Op de eerste etage was een badkamer waarvan het bad afgedekt was met een werk aanrecht voor de tandheelkundige werkjes, zoals gips aanmaken. Onder die plank, in het bad, lag de voorraad koffie, thee en blikken melk. Die hebben ons voor een belangrijk deel door de hongervinter heen geholpen.

Na de crisis van de dertiger jaren ging het financieel met ups en downs, maar net voor de oorlog was mijn vader miljonair. Het kon niet op. Niet dat mijn vader geld over de balk gooide, maar een beetje luxe was toch wel aardig. Hij had een Amerikaanse klant, die met zijn enorme sportwagen, meegebracht uit de VS, zijn toer door Europa beëindigd had. Mijn vader kon die van hem voor redelijke prijs kopen. (Zo'n auto uit 1932 is in 2007 nog verkocht voor 600 000 dollar!). De Marmon V16 convertible was lichtgroen en kon een topsnelheid van 169 Km/u bereiken. DirkJan en ik zaten meest in de achterbak. De kap van voorste deel ging omlaag. Tijdens het rijden vloog er van alles uit de auto, en natuurlijk onze petjes.

Het was een hele opwinding om in zo'n protserige auto te zitten. Toen kwamen de Duitsers. Hun blik viel meteen op onze mooie auto en hij werd meteen, zonder compensatie, in beslag genomen om door de OrtsKommandantur te gebruikt te worden.....



Door het contact met patiënten kwam mijn vader op heel wat ideeën om meer geld te verdienen. Zo

investeerde hij in een precisie non-ferro metalen draaierij. In een neon fabriek; vond dat de kleermakerij het helemaal verkeerd aanpakken, en hij zou dat wel even recht zetten met een nieuwe onderneming. Het schemert misschien door dat hij soms een beetje eigenwijs was. Een voorbeeld: Hij ergerde zich aan de kwaliteit van de school tandartsen. Hij kreeg allerlei hopeloze resultaten van broddelwerk in zijn praktijk te zien. Zo'n slecht behandelde kies bewaarde hij dan, zette die in een gipsen standaardje en hield met deze kwalijke voorbeelden lezingen in den lande in de hoop dat hij iets zou laten veranderen. Maar hij was arts ("mondarts" i.p.v. "tandarts") en dit werd allerminst geapprecieerd door de officiële tandartsen vereniging. Hij was dus wel in staat veel mensen tegen de haren in te strijken.

Bemoede zich met het Straperlo goksysteem (Zie Historische notities/Straperlo). Ik ken waarschijnlijk niet de helft van al de zijwegen die hij bewandeld heeft. De meeste eindigden in substantiële verliezen. Maar als tandarts liep het meestal goed. Hij was kennelijk héél goed in gebitten. Op de praktijk aan de L.v.Meerdervoort 323 waren er zoveel klanten dat de wachtkamer te klein was. Tientallen kleine klapstoeltjes stonden in de gang klaar. Ik deelde wel eens de volgnummertjes uit aan de patiënten: een groene voor gips happen, rode voor trekken, enzovoort. Enkele jaren na de oorlog had hij niet genoeg aan één praktijk. Zo begon hij met een praktijk in Rotterdam, Leiden en Gouda. Hij was ook populair bij zijn patiënten. Eén ervan was trambestuurder. Deze stopte meteen als hij mijn vader zag die midden tussen de haltes mee wilde.

Hij was ook niet kleinzerig. Op een dag had hij een ongeluk ergens tegenaan te lopen en scheurde zijn wenkbrauw erg lelijk. Hij vroeg mij een spiegel op te houden en bracht met naald en draad zelf de hechting aan! Hij liet dat liever niet aan een ander over, want hij was erg goed in het hechten waarbij weinig of geen littekens bleven. Die techniek gebruikte hij met succes in weer een andere activiteit: plastische chirurgie. Jaren lang heeft hij een kliniek gehad, waarin allerlei operaties verricht waren. Zo maakte hij eens van een chinese neus een europese. Na vakantie in China, wilde deze patiënt zijn chinese neus weer terug. Dat heeft mijn vader toen wel geweigerd.

Mijn vader kon geweldig vertellen. Ik herinner mij dat hij aan mij en DirkJan met veel kleuren en geluiden de Ilias en de Odyssee vertelde, in een tijd dat er geen of weinig kinderboeken over de oudheid bestonden. Hij kende zijn oude talen bijzonder goed. Hij vond een vriend die ook daarin thuis was en daarmee speelde hij schaak, terwijl ze met elkaar in het oud grieks spraken.

De laatste jaren van zijn leven heeft hij bijna obsessief gewijd aan het roulette systeem. Na zijn Straperlo avontuur had hij in de gaten dat er genoeg ruimte was tussen het vallen van het balletje in het hokje van de roulette en het "rien ne va plus" om natuurkundig een betere gok te maken. Dat hield wel in dat hij de routine bewegingen van tafel, croupier, en nog een paar dingen moest tabelleren. Zoals bij Straperlo, moest hij de nummers op de schaal razendsnel kunnen lezen en dan een berekening maken. Inderdaad bleek dat hij statistisch enkele procenten méér kans had dan iemand die zomaar speelde. In de casino's werd hij al snel opgemerkt als een mogelijk gevaar. Dan werd hem de toegang simpelweg ontzegd. Hij is er niet rijk van geworden, want de investering in trainingstijd en het afreizen van casino's was duur.....

Het laatste project was verhuizen naar een buitenhuis in Zeeland, te Eversdijk, bij Kapelle Biezelinghe. Een groot oud huis waar heel wat aan gedaan moest worden. Dat schrok hem niet af. Hij had ook nog een huis aan de Thomsonlaan in Den Haag, waar de tandarts praktijk verder ging. Hij heeft maar vier jaar plezier gehad van het huis in Zeeland (1966-1970) tot hij overleed in Den Haag, 75 jaar oud.